Andra Spirescu Mihai Perşinaru

Evanghelia după apus

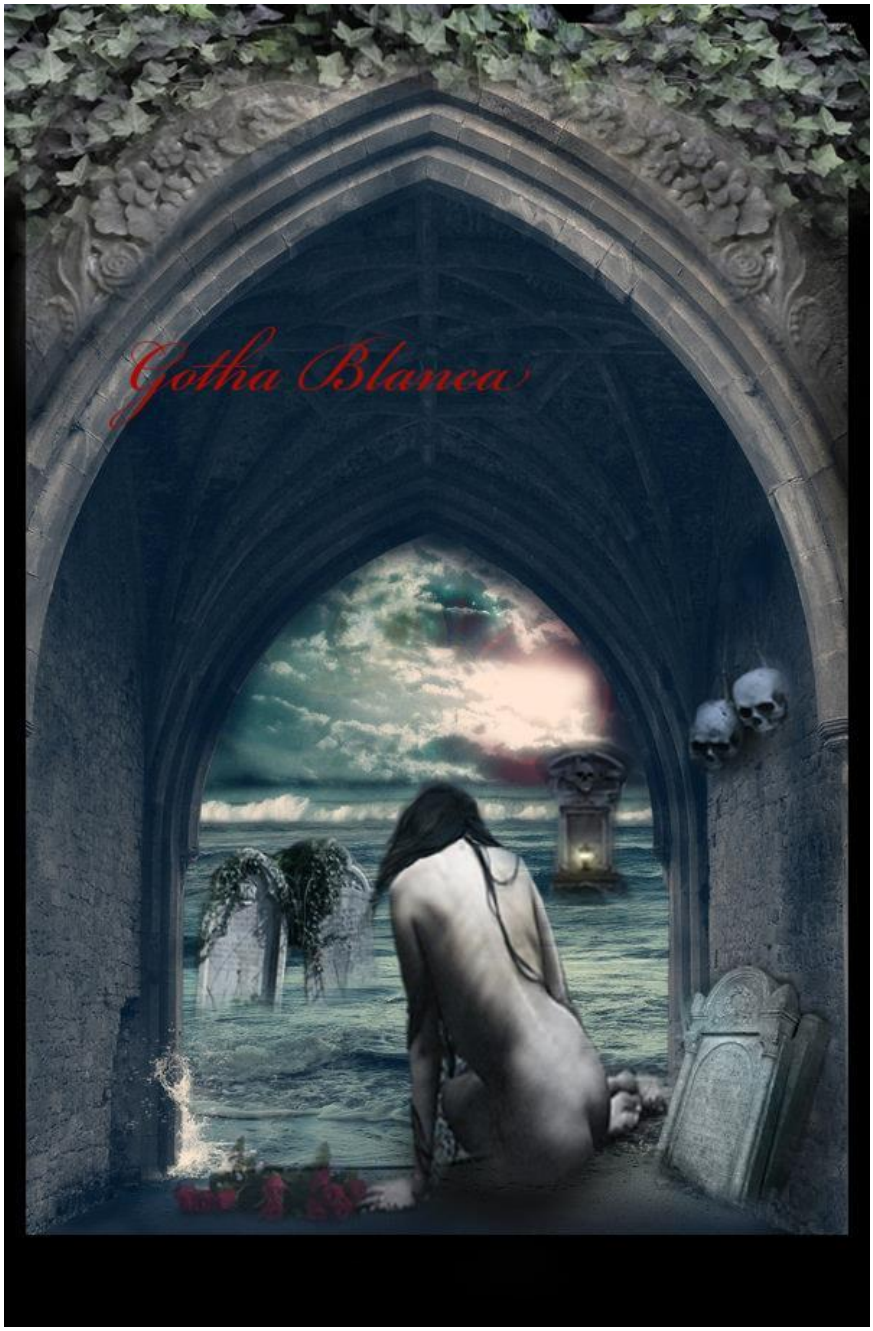

O poveste nu e doar o poveste. Cine îşi aminteşte asemenea rădăcini de istorii nu ar trebui sa le confunde cu realitatea; în unele poveşti sunt adevăruri, în altele minciuni. Dar asta nu este o condiţie ca să nu fie cântate. Cititorul discerne propriul adevăr, propria minciună şi într-un final fericit, realitatea.

Meriel întâmpină după-amiaza privind jos în vale – după o zi de smuls buruieni era priveliştea ei favorită. Dealurile îmbrăţişau râul, brazi şi pini se răsfirau de la apă în sus. Departe,

oceanul azvârlea talazuri cu spumă roşie.

Şi-a potrivit starea cu solitudinea locului; simţea bucuria şi încă ceva, necunoscut. Totul o chema.

— Ne descurcăm bine, nu crezi? Kellen era cel care vorbise, ca o provocare.Ar trebui să intri. Se întunecă.

— Nu ştiu, ajung undeva şi… orice detaliu se pierde într-un model uriaş. Când ajungi nu-ţi convine, apa e prea rece, vremea e rea, pamântul… Apoi pleci cu regret, doar dacă te-ai obişnuit.

Vocea suna mult prea tare pentru trupul ei.

— Hai înăuntru.

Kellen zăbovi exact până să dispară şi ultimele raze de soare. Potrivi zăvorul şi deschise bucătăria.

Meriel încălzea carnea. Şorţul îi accentua curbele trupului. Imaginea procesată de Kellen în lumina slaba semăna cu două dealuri verzi şi un munte cu creastă neagră.

— Acea zi… îşi aminti Kellen.

A găsit-o plină de sânge în pădure. O crezuse moartă. Meriel ţipa şi intona o rugăciune. Invoca un zeu, spunea că ar fi un zeu necruţător de aici, o formă teribilă de înţelegere.

„O formă teribila de înţelegere…”

— Poarta din spate?

Vocea femeii s-a spart peste masă. Vorbea un pisc negru.

— Ferecată aşa cum ţi-am promis. Am găsit drugi în vale.

— I-ai tăiat?

— Nu… ciudat, erau tăiaţi.

Voia s-o sperie. Se spetise toată dimineaţa cu drugii şi tufişurile şi sunetele. Sfârşise plin de zgârâieturi iar sângele îşi făcuse drum peste bucata de brânză din traistă.

Zâmbetul ei purta zero toleranţă pentru părerile lui.

— Meriel, şii că…

— Nu!

De data asta se dezlănţuia muntele.

— Toată teoria ta este falsă. Suntem făcuţi din carne şi oase. Şi pământul are oase, tocmai le-ai folosit azi. Ce zici de asta?

Era prima oară când îl întreba ce părere are. De obicei discuţiile decurgeau fără vreun sens sau legătură.Ca atunci când a spus ca nu ştiu cum se face Meriel, dar tocana e cam sărată. Meriel a plâns o zi întreagă. Nu conta, locul e de vină. E ceva aici, Kellen simţise în pădure. Ostilitate, poate.

Veşnicul conflict între iubire şi nebunie. Când se opreşte? Niciodată.

Trânti furculiţa şi plecă.

Au adormit târziu. Meriel povestea ceva pentru sine.

În mijlocul nopţii, Kellen a dispărut. A doua zi grădina era curăţată de buruieni iar Meriel sorbea din cafea uimită de omul murdar din faţă.

— Îmi vei spune că pamântul te ascultă.

— Nu chiar pentru că nu pot să-i vorbesc.

În sfârşit, îşi jucase perfect defensiva. Ce era cu ea?

Apă rece într-adevăr. Stropii se aruncau haotic peste barbă şi gât, atât cât să-i provoace un tremurat ridicol.

Meriel strângea iarba jumulită. Fusta i se ridicase până aproape de coapse. Nu era ceva obscen, doar o noutate, ca şi cum ai vedea un balon colorat pe cerul nopţii.

O îndoială se strecură în Kellen.

Minţea. De fapt nu avea încredere în ea. De când o găsise, de când şi-a vărsat lacrimile pentru femeia adorată.La nici două ore, Meriel îl întâmpinase fără expresie, fără mulţumire, fără răni. Ceva s-a schimbat atunci, acolo.

Plănui totul meticulos. Dacă ar afla că o lasă singură în casa… A legat un topor şi un cuţit de vânătoare, a îngrămădit o lopată şi o bucată de pânză într-un sac şi a plecat. Aleea ducea spre un cerc de stejari, apoi şerpuia odată cu râul până ajungea în porţiunea mai lată a lui. Acolo se vedeau stelele perfect. Luna coborâse după dealuri, acoperită de fuioare de lapte.

Îşi imagina ca Meriel nu era de fapt Meriel. Mai departe, exista posibilitatea ca toată povestea lor să se termine din motive încă inexistente, sau şi mai rău, imposibil de înţeles. Nu-şi dorea asta, normal. Ceva se stârnise aici, Meriel stârnise un zeu, aşa îi spunea.

„O formă teribilă de înţelegere…”

Intră pe o altă potecă ascunsa de rădăcini întunecate.În spate, ceaţa cobora peste râu.

Cum erau zilele? Fără noimă. Cineva se trezeşte lângă tine, pur şi simplu nu poţi s-o atingi, nu poţi să faci dragoste cu ea, nu poţi să guşti micul dejun pentru că patul miroase urât şi nu ştii de ce verşi, şi nu ştii de ce Meriel miroase la fel, uneori are ochii spălăciţi când tu te aştepţi ca privirea ei să-ţi amintească de alte zile, mai fericite. Te-ai îndrăgostit de ochii ei, apoi de păr, apoi de ce avea în piept sau în sânge. Şi acum totul se sfărâmă. O lepădare conştientă – apostolul Paul ştia, acum şi Kellen. Iubire evanghelică, aşa auzise într-o seară. Doar şoapte.

Totul te cheamă.

Urcuşul devenise greu. Kellen se opri să-şi tragă sufletul. Mai avea încă pe atât de mers.

Poate Meriel nu s-a trezit. De fapt, casa era goală. O adiere dinspre ocean purta peste întindere un sunet ciudat, prelung însoţit de o formă de blestem înaltă: întuneric desăvârşit.

Îi tremurau mâinile. Întuneric şi frig, gândi Kellen; ceva ce văzuse demult se înfăţişă în spatele unui pinten de stâncă.

— Sincer? Pur şi simplu nu înţeleg.

Meriel trase aer în piept şi întinse mâna.

— Dacă asta e reală, atunci de ce te îndoieşti? Te-am lăsat pradă neliniştii sau nu ţi-am fost alături?

Dacă ea este reală, mai bine te-ai căra, băiete. Tot vântul asta şi întunericul pe care le-ai văzut în vale sunt Meriel. Ea e locul şi tot pământul trosneşte sub paşii ei.

Aproape că fugi de lângă femeie şi în scurt timp obosi. Îşi controla respiraţia. Nu e indicat sa şuieri aici, mai ales ca fumezi mult şi plămânii tăi sunt bureţi cu otravă verde sau maronie, sau cine ştie ce culoare.

În faţa ochilor vedea lumini şi culori. Şi sincer, respira şuierat.

Probabil că se aştepta să o vadă după copaci sau să simtă o mână rece pe umăr.

Deodată şi-a amintit altceva. Într-o după-masă, nu diferită de a mea sau a ta, a văzut întinsă în pat o femeie. Mirosul era insuportabil. Ce-i drept, presupunea ca sub pătură tot corpul era acoperit cu băşici sau răni. Ochii adânci, părul întins peste perna albă. Meriel purta o brăţară subţire, din argint la mâna stângă.

În minte i-au apărut trei imagini, o compoziţie proprie, oceanul şi cimitirul unde se pierduse demult.

Dar Meriel se înzdrăvenise a doua zi, alături de buruieni şi blestemata aia de casă. Daca eşti atât de singur îţi transpui o dorinţă într-o compoziţie. Asta a văzut.

Piciorul drept era amorţit. Dealul îşi schimba forma după câţiva metri de pădure. Se ridică precaut. Ceva se insinua înaintea sau înapoia sa.La capătul paşilor Kellen a auzit un tremur şi foşnetul frunzelor.

În faţa avea un mormânt, locul zeiţei. Fără să recunoaştem, toţi avem un motiv. Kellen era un om care a ales minciuna, apoi minciuna s-a lepădat de el. Meriel era bolnavă, trebuia să moară. Plus de asta, nici nu te înţelegeai cu ea, băiete. Toanele şi nervii, indiferenţa, reacţii necontrolate, suspine false. Da, avem nevoi. Eu mor. Îţi pasă?

Kellen se aşeză.

— Îndeajuns de mult ca să te ucid.

Un cuţit înfipt adânc în piept, între două izvoraşe de puroi. A vomat, şi-a îndreptat spatele şi a târât-o până la cea mai apropiată rază de lună. Acolo şi-a privit compoziţia.

Şi mă urmăreşte.

Dar poate acum nu e un timp, mai ales dacă admiţi faptul că pamântul răscolit de lângă piatra funerara a început brusc sa vibreze şi tu ţi-ai compus existenţa dintr-o minciună.

Nu-i nimic, gândi Kellen. Sunt doar obosit. Şi în acel ceas îl cuprinse întunericul.